

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE:

TO, CO KAŻDY POLICJANT WIEDZIEĆ POWINIEN.

Obwieszczenie

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W ślad obwieszczenia z dnia 15/7 1920 r., ogłoszonego w „Monitorze Polskim” (Dział Urzędowy) Nr. 160 z dn. 19 lipca b. r. w przedmiocie deklaracji materiałów samochodowych, oznajmia się, że obowiązek składania deklaracji do powyższych przedmiotów nie gaśnie z chwilą upływu terminu, wyznaczonego do składania deklaracji w wezwaniach władz administracyjnych I instancji, lecz trwa nadal, aż do odwołania go przez właściwe władze centralne. Wobec tego osoby, które weszły w posiadanie materiałów, obowiązku deklaracji podlegających, po terminie, oznaczonym przez władze administracyjne I instancji w wystosowanych już przez nie do ludności wezwaniach, są obowiązane do deklarowania tych przedmiotów do dni 3-ch, licząc od dnia wejścia w posiadanie rzeczonych materiałów samochodowych. Deklaracje te składane być mają przy zastosowaniu przepisów, podanych w powołanym na wstępie obwieszczeniu.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 lipca 1920 roku

w przedmiocie poddania osób cywilnych z powodu przestępstw przeciw sile zbrojnej pod sądownictwo wojskowe.

Na podstawie art. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1920 r. Dz. Ustaw Nr. 59 poz. 368 w przedmiocie wprowadzenia w życie na obszarze Rzeczypospolitej ustawy wojskowego postępowania karnego dla wspólnej siły zbrojnej z dn. 5 lipca 1912 roku oraz na podstawie art. 1 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dn. 15 lipca 1920 r. Dz. Ustaw Nr. 60 poz. 372 w przedmiocie zmiany art. 185 powyższego rozporządzenia Rada Ministrów stanowi, co następuje.

Art. 1. Osoby, podlegające właściwości sądów cywilnych, poddaje się z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia sądownictwu wojskowemu za nieuprawnione werbowanie, nakłanianie żołnierza do przestępstw wojskowych i pomoc w popełnieniu tychże, za szpiegostwo i porozumiewanie się z nieprzyjacielem tudzież za inne przestępstwa, mające na celu wyrządzenie szkody polskiej sile zbrojnej lub jej sprzymierzencom albo przysporzenie korzyści nieprzyjacielowi, za nakłanianie do nieusłuchania rozkazu, powołującego do służby wojskowej, lub do innego cięższego przestępstwa, popełnionego przez nieusłuchanie takiego rozkazu.

Przestępstwa powyższe, popełnione przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, będą osądzone przez sądy cywilne.

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw; wykonanie jego należy po Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Prezydent Ministrów:

W. Grabski

Minister Spraw Wojskowych:

J. Leśniewski

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości

Dr. J. Morawski

Rozporządzenie.

Na podstawie art. 2 p. f) ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa Państwa i utrzymania porządku publicznego w czasie wojny (Dz. Pr. 1919 roku Nr. 61 poz. 364) i rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 29 kwietnia 1920 r. (Dz. Ust. 1920 r. Nr. 36 poz. 208) niniejszem na obszarze b. zaboru rosyjskiego zarządzam co następuje:

1. Zabraniam w restauracjach, kawiarniach, cukierniach, jadalniach wszelkich koncertów i popisów muzycznych.

2. Zawieszam funkcjonowanie wszelkich kabaretów, sal tańca, sal weselnych i t. p. oraz zabraniam urządzania zabaw tanecznych również w lokalach prywatnych.

Winni wykroczeń przeciwko niniejszemu rozporządzeniu ulegną w drodze administracyj-

nej karom aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 marek.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dn. 20 lipca 1920 r.

Kierownik Ministerstwa
Spraw Wewnętrznych

J. Kuczyński.

ROZPORZĄDZENIE

Kierownika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o uzupełnieniu art. 11 rozporządzenia z dn. 12.II 1919 r. w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z dn. 7.II 1919 r. o widowiskach (Monitor Polski № 37 ex 19).

Na zasadzie art. 5 dekretu z dn. 7.II 1919 r. Dziennik Praw № 14 poz. 177 z 1919 r. o widowiskach, art. 11 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 12.II 1919 r. w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu o widowiskach (Monitor Polski z dn. 15.II 1919 r. № 37) otrzymuje następujące brzmienie:

Właściciele lub ich zastępcy zakładów widowiskowych lub rozrywkowych oraz organizatorzy przedstawień winni najpóźniej na 12 godzin przed przedstawieniem zameldować miejscowej władzy administracyjnej pierwszej instancji program przedstawienia. W zawiadomieniu winno być wymienione, za jakim numerem i w jakim urzędzie były aprobowane utwory słowne lub obrazy świetlne, przeznaczone do wystawienia.

Jeżeli przedstawienie ma się odbyć nie w miejscu stałego pobytu władzy administracyjnej pierwszej instancji, termin zameldowania przedłuża się do 48 godzin.

Odczyty nie podlegają cenzurze prewencyjnej. Organizatorzy do zawiadomienia o zamierzonym wygłoszeniu odczytu winni dołączyć program odczytu.

Warszawa, d. 10 lipca 1920 r.

Kierownik Min. Spraw Wew.

J. Kuczyński.

ROZKAZY

Gł. Komendanta Policji Państwowej.

*** Komendant Główny Policji Rozkaz z d. Państwowej Władysław Henszel dn. 26 VII. 1920 r. 13 b. m. powrócił z urlopu i objął urzędowanie.

Zgodnie z okólnikiem Prezydenta Ministrów z dnia 8 lipca r. b. za № 12334, wyjaśniam w powołaniu się na rozkaz Komendy Głównej № 64: iż funkcjonariusze policji, którzy jako fachowcy, stanowią pożądany element dla wojska, mogą być pojedynczo zwalniani w celu wstępowania do wojska. Podania o zwolnienie tak wyższych jak i niższych funkcjonariuszów policji należy kierować drogą służbową do decyzji Komendy Głównej.

Według rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 12 lipca r. b. (Dz. Ust. № 57 poz. 352) wszystkich funkcjonariuszów i pracowników państwowych, którzy wstąpili, jako ochotnicy do armji, uważać należy za funkcjonariuszów państwowych, względem których ma zastosowanie art. 7 ustawy z dn. 11 lipca r. b. normujący stosunki służbowe funkcjonariuszów państwowych podczas pełnienia służby wojskowej (Dz. Ust. 59 poz. 357) oraz rozporządzenie Rady Ministrów do tego artykułu z dn. 20 października 1919 r. (Dz. Ust. № 87 poz. 474).

Szczególnie zwracam uwagę na rozporządzenie Rady Ministrów do art. 7 ustawy z dn. 11 lipca r. b. wedle którego wypłatę różnicy między pełnem uposażeniem cywilnem a pełnem uposażeniem wojskowem (gażą—żołdem), jakoteż i dodatku ze względu na stosunki rodzinne, w czasie służby wojskowej skutecznia ta władza, która zarządza wypłatę uposażenia funkcjonariusza podczas pełnienia przez niego służby cywilnej. W celu skutecznienia wypłaty funkcjonariusz winien nadsyłać tej władzy kwit, podpisany własnoręcznie przez funkcjonariusza, z potwierdzeniem bezpośredniego dowódcy względnie bezpośrednio przełożonej władzy wojskowej, iż funkcjonariusz żyje i pełni służbę wojskową. Na kwicie winien nadto oficer kasowy stwierdzić wysokość uposażenia wojskowego funkcjonariusza, wyszczególniając wszystkie dodatki.

Artykuł ten rozporządzenia Rady Ministrów

(Dz. Ust. № 78 poz. 474) należy ściśle stosować przy wypłatach różnic uposażenia cywilnego i wojskowego.

*** Funkcjonariuszowi policji, którego wydalono z powodu dochodzenia sądowego i który następnie wyrokiem sądowym został uwolniony, lub przeciwko któremu postępowanie karne zostało umorzone, o ile we wznowionem postępowaniu dyscyplinarnem został zrehabilitowany,—należą się pobory służbowe za czas od zwolnienia aż do ponownego przyjęcia, gdyż tylko w ten sposób nastąpić może restytucja praw służbowych, które przewiduje art. 19 „Przepisów Dyscyplinarnych dla Policji Państwowej” z dnia 16.IX.19 r. № 46 poz. 672 Dz. Urz. M. S. Wewn.

*** W myśl traktatów wersalskich, osoby, pragnące korzystać z prawa wyboru obywatelstwa obcego (opcji), względnie z prawa zrzczenia się obywatelstwa polskiego, winny składać właściwym władzom odpowiednie oświadczenia ustnie lub pisemnie. Oświadczenia pisemne winny zawierać podpis, składającej je osoby, zalegalizowany (poświadczony) sądownie, rejentalnie, lub przez właściwe organa policji (komendy, wzgl. komisariaty i posterunki).

W związku z powyższem poleca się komendantom okręgowym i powiatowym wydać podwładnym organom policji następujące instrukcje:

1) Komendy powiatowe, względnie komisariaty i posterunki policji państwowej, będą na żądanie osób, pragnących skorzystać w myśl traktatów międzynarodowych z prawa obywatelstwa obcego (opcja) lub z prawa zrzczenia się obywatelstwa polskiego, legalizowały, (poświadczaly) ich podpisy na odnośnych oświadczeniach pisemnych, wystosowanych do władz administracyjnych I instancji, lub do polskich przedstawicielstw zagranicznych, względnie konsulatów.

2) Legalizacja (poświadczenia) ta dopuszczalna jest tylko wówczas, jeśli:

a) strona interesowana znana jest osobiście powołanemu do legalizacji funkcjonariuszowi komendy, komisariatu, względnie posterunku policji państwowej lub jeśli tożsamość jej została wobec rzeczzonego funkcjonariusza stwierdzona przez znanych mu osobiście dwóch wiarygodnych świadków, liczących conajmniej po lat 21.

b) powołany do legalizacji (poświadczenia) funkcjonariusz komendy, komisariatu lub posterunku policji państwowej stwierdził, że strona interesowana obeznana jest z treścią oświadczenia, na którym podpis ma być zalegalizowany i jeśli

c) strona oświadczenie to podpisała pełnem nazwiskiem i imieniem, w obecności powołanego do legalizacji funkcjonariusza komendy, komisariatu, względnie posterunku policji, lub też jeśli wobec niego ustnie oświadczyła, że umieszczony przedtem podpis jest jej własnym.

Równocześnie winna strona złożyć swój podpis w dzienniku legalizacji, o którym mowa w p. 4.

Jeśli strona interesowana nie umie pisać, winna wobec funkcjonariusza powołanego do legalizacji i w obecności dwóch świadków zrobić na oświadczeniu znak ręczny (np. krzyżyk, kółko), poczem ją podpisze jeden ze świadków, umieszczając obok podpisu słowo „podpisał” a przy tem słowie swój własny podpis.

3) Legalizacja (poświadczenie) dokonywana będzie w formie następującego napisu, który należy umieszczać bezpośrednio pod podpisem lub obok tegoż:

„Liczba Dziennika legal”

„Własnoręczność powyżej (obok) umieszczonego podpisu stwierdza się”.

(Siedziba komendy, komisariatu względnie posterunku)

dnia 192 . . .

Komanda (wzgl. komisariat lub posterunek)
Pol. Państw.

(podpis)

Gdy chodzi o legalizację (poświadczenie) podpisu osób nie umiejących pisać, należy zamiast powyższego napisu używać napisu następującego:

„Stwierdza się, że wyżej (obok) umieszczony znak ręczny zrobiony został w miejsce pod-